חברים שלי

לא פעם שואלים אותי אנשים זרים, איך אני מצליחה למצוא כל־כך הרבה סיפורים כדי למלא מדור שלם כל שבוע. ממש לא מבינה מה הבעיה. יש לי בעל, שני ילדים, שני חתולים וכמה עשרות חברים. עם מה שקורה למוזכרים למעלה, אפשר למלא שלושה מדורים כל שבוע. רוצים דוגמה?

הם זוג נחמד מאוד. היא קצת שמנמונת והוא שמן נורא. היא עושה דיאטות כל כמה חודשים והוא אוכל ואוכל ואוכל.

אם היא מעירה לו משהו בקשר לממדיו, הוא מקבל מצב־רוח איום ואוכל כיפליים. אז היא החליטה לא להעיר יותר, אלא להקדיש מחשבה עמוקה לנושא ולמצוא טריקים חכמים איך לגרום לו לרצות לרזות.

אמרה שהיא עושה דיאטה ונורא קשה לה, ואולי הוא מוכן להצטרף אליה כדי לעזור לה פיסית ונפשית. הוא אמר שהיא תתחיל, ואם יהיה לה קשה הוא יצטרף. התחילה דיאטת כאסח תוך כדי ההמתנה שהוא יצטרף אליה, עברו שבועיים. היא הורידה 6 קילו ממישקלה והוא אכל עוגה, גלידה סנדוויץ', גולש, שתי בירות והלך לישון.

היא לא נרדמה. חשבה מה לעשות. בבוקר היא אמרה לו שאולי הוא מוכן ללכת איתה לדיקור סיני, היא שמעה שזה נהדר ומרזים מזה פלאים. אמר לה שהוא מפחד פחד־מוות ממחטים ומדקירות. אולי היא מוכנה ללכת קודם, ואם זה לא יכאב הוא יצטרף אליה. הלכה, דקרו אותה, חזרה הביתה וסיפרה שלא כואב כלל והיא לא מרגישה רעב וזה נהדר. הוא נורא נבהל. תיכף הוא הבין שאם ידקרו אותו, הוא לא ירגיש רעב, ואם הוא לא ירגיש רעב הוא לא יאכל, ואם הוא לא יאכל — הוא לא יהנה מהחיים.

היא כבר בחודש השני של הדיאטה. כמעט לא רואים אותה. ירדה 12 קילו. שישה שרצתה לרזות ועוד שישה בשבילו. הוא מסתכל עליה ורואה

מה בן־אדם יכול לעשות בכוח־הרצון, וזה מעצבן אותו עד מוות, אז הוא אוכל. עלה בחודשיים האלה 7 קילו נוספים, רק בגללה.

מה זה סימן?

זה סימן שאם יש לך משהו להגיד לבעלך, תגידי לו. הוא לא מבין רמזים, האידיוט.

שיחת חולין

נתנו לי טופס ואמרו לי לכתוב עליו את שמי. רשמתי. דניאלה שמי

אחר כך, אמרו לי, במקום אחר על אותו הנייר, לחתום. חתמתי. דניאלה שמי

„כאן רק חתימה," אמרה לי הפקידה.

„זאת החתימה שלי," השבתי.

„לא. זה השם שלך."

„נכון. וגם החתימה שלי."

„אין לך איזה קישקוש כזה שהוא החתימה שלך?"

„לא."

„נורא משונה," אמרה הפקידה.

פינת בן־יהודה

אתם זוכרים את פינת בן־יהודה, שבה פירסמתי מילים עבריות חדשות לנוחיותכם והשכלתכם?

מן האקדמיה שכחו אותי בחודשים האחרונים ולא שלחו לי אף מילה. אז התלוננתי קצת, והמישלוח הראשון של המילים הגיע.

אסרטיבי — דעתן
ריגרסיה — תסונה
סימולציה — הדמיה

למה לא שאלו אותי?

פיתאום קם אדם בבוקר ומרגיש שהוא... כלום. שום דבר. בן־אדם לא חשוב. לא מוכר. אף אחד לא מחשיב את דעתו. אף אחד לא שואל אותו ולא מצטט אותו בעיתון. דברים חשובים קורים, אנשים כותבים שיר, אנשים אחרים מגישים תביעות מישפטיות, עיתונאים חשובים מתעסקים בחדשות. מראיינים אנשים חשובים, שואלים לדעתם. האנשים החשובים אומרים שאומנם הם מזדהים עם השיר, אבל מצד שני אסור לעשות הכללות. ואם לאריק איינשטיין יש חשבון עם איזה עיתונאי, קטן או גדול, לא כדאי שהוא יערבב את כל העיתונאים, אבל מצד שלישי צריך להיות חופש הדיבור וההתבטאות ומצד רביעי אולי אפשר לראות בזה הסתה נגד ציבור העיתונאים ומצד חמישי זכותו של אריק איינשטיין לכתוב מה שהוא רוצה כמו שזכותו של העיתונאי...

ואני יושבת לי שעות על יד הטלפון ואף אחד לא מטלפן לי ולא שואל את דעתי ואיך אני מרגישה עם זה, ומה זה עשה לי (שאלה שאני אוהבת במיוחד) ואיך אני רואה את הבעיה באופן פרטי וציבורי. כלום. הטלפון שותק כאילו שהוא מקולקל. אז מה נשאר לי מלבד לדמיין?

ואני מדמיינת לעצמי שהנה הטלפון בביתי מצלצל, ואני מרימה את האפרכסת, וזה נשמע בערך כך:

— הלו, דניאלה שמי?

— כן.

— אנחנו מאד מעוניינים לדעת מה דעתך על השיר של אריק איינשטיין ועל התביעה המישפטית שהוגשה נגדו על־ידי צבי זינגר?

— תגיד, אין לכם כבר במה להתעסק?

הידעתם?

שאפשר היום להשיג בארץ ישראל קוויאר אדום כשר? קופסה בת 50 גרם עולה 12 ש"ח, וקופסה של 100 גרם 24 ש"ח. במעדניות המובחרות, אלא איפה?

* * *

שאחרי שכל המישחות וכל הקרמים וכל ההבטחות לא החזירו לכם את הנעורים, אתם יכולים להתעודד, כי יש דבר חדש. קוראים לו פריי־אויל — שמן הנעורים. קונים אותו בבתי־המירקחת תמורת 38.30 ש"ח, מורחים על הפנים, מעסים את הפנים ומחכים לנעורים. מי יודע, אולי מרוב קריאות הם יגיעו.

* * *

שחברת כרמל מיזרחי התחילה לשווק — (בינתיים רק למיסעדות, פאבים ובתי־קפה) בקבוקים אישיים של יינות תוססים. יינות תוססים אינם נשמרים לאורך זמן לאחר פתיחת הבקבוק, אומרים המומחים, ולכן במיסעדה לא ימכרו לך כוס אחת של יין. עכשיו ימכרו בקבוק קטן שמכיל כוס אחת.

* * *

ש778 בית־יצחק ייצרו והוציאו לשוק בימים אלה סידרה של תבשילים מהירי הכנה בשם טובשילים. תבשיל אורז עם פירות, תבשיל אורז צימוקים וצנובר, תבשיל אורז עם ירקות ופטריות, מג'דרה, ותבשיל פסטה ברוטב עגבניות. כל שקית במישקל 175 גרם מספיקה, לאחר הבישול כמובן, לשלוש־ארבע מנות. מחיר לצרכן 1.79 — 1.93 ש"ח. טעמתי את כולם, והם מצויינים.

יש מי שעושה את העבודה

אני לא יודעת איך זה אצלכן, בעניין אנינות־הטעם, אבל אני מוכרחה להגיד שבאמת בשנים האחרונות מאוד התפתחתי. עד לפני 10 שנים, המשקה הכי חריף ששתיתי היה בירה שחורה. אחר־כך, כשכבר ממש התבגרתי ואפילו נהייתי אמא, הסכמתי לשתות פעמיים בשנה ורמוט עם קרח. הטעם היה די בסדר, אבל מה שהיה שיגעון ממש זה להחזיק ביד כוסית לנענע אותה קלות ולשמוע את שיקשוק הקוביות. אוח, ההצלחה!

אחר כך התבגרתי עוד יותר והוזמנתי לעוד יותר מסיבות ואירועים, ופגשתי המון אנשים מושחתים שרצו להוריד אותי מדרך הישר והציעו לי ויסקי, וודקה וקוניאקים למיניהם. אבל אני מעולם לא נשברתי. במיוחד לאור העובדה שרק הריח של שלושת המוזכרים מעלה גרם לי צמרמורת ואובדן־ההכרה.

ואל תחשבו לרגע שזה קל ללכת לכל מיני מסיבות ותמיד להיות חריגה. כמה פעמים יכול בן־אדם להגיד לבר־מן „מיץ עגבניות בלי כלום, בבקשה".

ואז, יום אחד, בארוחת־ערב נהדרת, אמרו לי שזה בלתי־אפשרי שאני לא אשתה יין עם האוכל.

נו, אז אם זה בלתי־אפשרי — שתיתי. היה דווקא טעים מאוד. נכון שישנתי אחר כך יומיים רצוף, אבל שינה זה בריא. מאז עברו שנים והיין נכנס לרפרטואר המשקאות שלי בכבוד גדול. אני קונה יין, אני מגישה יין לאורחיי ואני אפילו שותה יין. אבל מה? כשמתחילים לדבר על חברות־יין ועל סוגי־יין ועל שנת־הבציר וסוג פקק־השעם, אני שוב מרגישה אבודה לגמרי. לך תדע איזה יין נחשב עכשיו הכי טוב? בהתחלה דווקא ניסיתי להגיד שאני מעדיפה יין אדום. אבל אחר כך הסבירו לי בשקט שזה כמו להגיד שאני אוהבת גבינה צהובה. וכל מטומטם, אפילו כמוני, יודע שגבינות צהובות יש 200 סוגים, רק בארצנו, וההבדלים ביניהם רבים מאוד.

עכשיו דווקא הצילו אותי. פתחו משהו שנקרא מועדון היין. במועדון הזה משתתפים כל מיני יודעי דבר שעוברים בין כל היקבים בארץ, טועמים מכל החביות, יושבים בישיבות ומחליטים מה היין הכי טוב לריבעון זה של השנה.

אז היינות הנחשבים בריבעון זה של שנת 1987 הם: 1. יין לבן חצי־יבש, בציר 1986 של יקבי כרמל. 2. יין אדום קברנה סוביניון בציר 1983, של כרמל. 3. יין לבן סוביניון דן, בציר 1986, יקבי מונפורט. 4. יין אדום תבור, מזן קריניאן, בציר 1985 מיקבי אליעז. 5. ריזלינג יבש. בציר 1986 של יקבי הברון.

נא ללמוד את זה בעל־פה לפני שאתם הולכים לפגוש אנשים תרבותיים, כמוני, שיודעים.

דניאלה שמי